

fra at have eller i alt Fald fra at gøre gældende nogen Mening om, hvorvidt ved en senere Lejlighed Tidspunktet til en Tilslutning til Konventionen maatte være kommet eller ikke. Jeg mener derfor, at vi ved vor Behandling af denne Sag maa se paa dette Spørgsmaal ganske saaledes som tidligere. Vi maa gaa ud fra, at naar denne Lov er vedtagen saaledes, at Bernerkonventionen kan tiltrædes, saa have vi sat os ud af Spillet; saa er det ikke længer i mindste Maade os, det kommer til at bero paa, hvorledes det skal blive i saa Henseende eller ikke.

Lovforslaget har jo, som sagt, saaledes som den højtærede Minister har fremstillet det, en dobbelt Hensigt. Hvad den ene Side af Sagen angaar, Ordningen af det indenlandste Forhold, Ordningen af de danske Forfatters Ret her i Landet, tror jeg, at der ikke fra nogen som helst Side er udtalt nogen som helst Uvilje, hverken mod at ordne Forholdet saaledes, at det bliver til Gunst for de danske Forfattere, eller mod overhovedet, som det ønskes, at samle alle de gældende Bestemmelser i een Lov. Det er noget, som vi alle sammen ere enige om, og jeg kan sige til, i alt Fald for mit eget Bedkommende, at for saa vidt Talen kun er om en Ordning af de danske Forhold, vil man sikkert kunne gaa adskilligt videre, end man vil kunne gaa, naar der tillige er Tale om at indstifte Retsregler, som skulle komme til at gælde for Udlændinge, og til at udvide den Ret, som Udlændinge have her i Landet over for danske Uderfætter. Den ene Side af Sagen er saaledes meget let at komme til Rette om, og jeg haaber, at den højtærede Minister, for saa vidt det skulde vise sig, at han ikke kan komme til Rette med dette Ting om den anden Side af Sagen, om Tilslutningen til Bernerkonventionen, da vil tage Tingen saaledes, at han siger: Ja, egentlig var det to Ting, jeg ønskede, men kan jeg ikke saa begge de to Ting, saa nøjes jeg med den ene Ting. Saa nøjes jeg med en Modifikation af den indenlandste Ret; vi lade saa det andet Spørgsmaal fare og saa her i Rigsdagen en Ende paa denne Sag, der nu gennem saa mange Aar, Gang efter Gang har mødt os, og som vi Gang efter Gang have maattet behandle paa forskellige Stadier.

Den anden Side af Sagen er Spørgsmaalet om Unionen med Udlandet, om at tiltræde den Union, som i 1886 er bleven sluttet mellem en Række af civiliserede og uciviliserede Stater om fælles Retsregler paa dette Omraade. Den ærede Ordfører sagde kun „civiliserede Stater“, jeg siger „civiliserede og uciviliserede“, thi i Bernerunionen er

der ogsaa saa litterært interesserede Stater som Tunis, som Regerrepublikken Haiti og en anden Regerrepublik ved Navn Liberia, der, som jeg til Underretning for ærede Medlemmer skal oplyse, ligger paa Peberkysten i Afrika — og jeg skulde i og for sig ikke have noget imod, om Bernerkonventionen selv laa der, hvor Peberet grov. Men altsaa, naar man vil undersøge hele dette Spørgsmaal, er der en hel Række af Punkter, som man maa ind paa. Jeg skal forsøge at fatte mig saa kort som muligt, om det end næppe vil lykkes mig at gøre det helt kort, saa skal jeg dog gøre det saa kort som muligt, idet dette er en Sag, som gentagne Gange er bleven forhandlet her i Salen, og ogsaa har været til Afstemning ved en anden Behandling her i Salen, hvorved der vel er sagt det meste af, hvad der den Gang kunde siges. Hvad der den Gang er sagt, skal jeg saa vidt muligt gaa let over, men det kunde jo nok hænde — og det tvivle ærede Medlemmer, der have fulgt Sagens Udvikling, heller ikke om — at der denne Gang er noget nyt at sige, som der for ingen Anledning har været til at tale om. Det første Spørgsmaal, som stiller sig her, hvor Talen er om at give udenlandste Forfattere Rettigheder her i Landet lige over for danske Uderfætter — Rettigheder, de ikke have nu, Rettigheder, som man ved de Lejligheder, hvor man tidligere har lovgivet om dette Emne, ikke har fundet, der var nogen Grund til at give dem — er jo ganske naturligt det: Hvorfor skulle vi gøre det? Der bliver her fremført en dobbelt Række af Argumenter. Dels siger man, at man skal gøre det for de danske Forfatters Skyld, fordi det er Betingelsen for, at de danske Forfattere i Udlandet for deres Værker kunne komme til at nyde samme Retsbeskyttelse eller en lignende Retsbeskyttelse som den, de nyde herhjemme, for at de gennem denne Retsbeskyttelse dels kunne faa større Udbytte af deres Arbejde, dels kunne sikre sig imod, at deres Arbejde i Udlandet fremkommer i en mere eller mindre uheldig Oversættelse, som paa en eller anden Maade kan faa en skygge over deres Forfatternavn eller deres Forfatterere. Og dernæst siges det, at man skal gøre det for de udenlandste Forfatters Skyld, fordi disse have et tilsvarende Krav paa det fulde Udbytte af deres Arbejde, et Krav paa, at man ikke her i Landet benytter og udnytter deres Arbejde uden at betale dem derfor og uden at de saa noget at sige med Hensyn til den Form, hvorunder deres Arbejde kommer til at foreligge her. Hvad det første Spørgsmaal angaar, er der ikke nogen Tvivl om, at man fra alle Sider her i dette Ting med stor